

Միպիւ

Պարուհին

Մեծ սրբահը «կեցցե»-ներով կը գոռա.
Վարսերն երկար կը վետվետին ուսն ի վար,
Քողին վրա, զանակներն փոստտա,
Ոսկի թելեր կը կայծկլտան լուսավառ:
Մինչ կը կայթե վես պարուհին, կը ճըկի,
Պարիկ մըն է կարծես ճարտար համբարու,
Որ կը սուրա մոլուցքովը կայծակի,
Ցրցքնելով ծիածաններ ակնառու:
Թաթիկները, բամբիոնները կ'ընդհարին,
Նազանքներով ժապավեններ կ'երկնան,
Կը փաթթըվին թույլ թափերովը պարին:
Տոտիկներն ալ թիթեռնիկներ են գարնան,
Անոնց նման ճերմակ, քնքուշ ու թեթև,
Անոնց նման սրլացք կ'առնեն օդին մեջ,
Այդ սրլացքը հորձանք մըն է հարաատև,
Փողփողում մը դոհարներու, լույս անշեջ,
Որոնք ուլեն, գլխեն, լանջքեն կը ցայտեն:
Եվ շատերը իր գարդերուն կը բաղձան,
Այն վարդերուն՝ որ կը թափին իր այտեն,
Հուր նայվածքին՝ զոր կը սրսկե ցիր ու ցան:
«Ո՛հ, ի՞նչ հեշտ է կյանքը իրեն, ամբո՛ղջ պար,
«Կը մրմնջեն օթյակներեն, ամբո՛ղջ խաղ.
«Չունի ձանձրույթ, ոչ ալ հոգեր վայրապար.

«Իր կյանքն իրավ երկար անուրջ մ'է չքնադ:
«Ամեն քայլին կը քաղե ծափ ու ծաղիկ,
«Շուրջն ամեն բան կը ծիծաղի, կը խնդա,
«Եվ լույսի մեջ կ'անցնին օրերն երջանիկ:»

Եվ սրբահը «կեցցե»ներով կը թնդա,
Բայց ծափերը մինչ կը դռռան շարունակ,
Ծամերն երկար կը գալարին օդայած,
Մինչ կը ծըփա գլուխն, աղվոր դարդմանակ,
Իր հոգին ալ կը գալարի քայքայված:
Իր խոլ դարձքը՝ արշավն է խեղճ տերևին
Ջոր մըրրիկը կը հալածե փոսն ի վար,
Բունեն գատված, ցամքած, թոռմած կիսովին,
Միշտ կը թըռի ու կը թըռի հողմավար:
Այսպես թալուկ մ'է այդ պարը մուլեգին,
Մահվան կայթ մը գոր ուրու մը կը պարե,
Թըշվառ կին մը որուն այրած է հոգին,
Թեն օծված են վարսերը համպարե:
Մայր մըն է ան, մայր մը սրտեն գարնրված,
Որուն գավակն անկողնին մեջ կը մեռնի:
Այդ ծափերը ապտակներ են, ո՛վ Աստված,
Ջոր կ'ընդունի սրտին վըրա, վե՛րք գաղտնի,
Որպեսզի ցուրտ սենյակին մեջ չըմբսի
Իր խեղճ մանկիկն որ շատ հիվանդ է անդին,
Կարոտ չըլլա քիչ մը հացի ու միսի,
Որ պուպրիկ մը ունենա դեթ կաղանդին...
Երբոր տեսնեք հագված, շըքված պերճաշուք
Չքնադ կիներ ու մանուկներ վարդագույն.
Մի՛ նախանձիք, ո՛վ գրկյալներ, գիտցե՛ք դուք,
Սիրտը նույնն է ամենուրեք, ցավն ալ՝ նույն: